

KORT VERHAAL

*niets is
wat het
lijkt*

BREGJE BOER

Niets is wat het lijkt

Ze tuurt naar het scherm en hoort in haar hoofd de zingende krekels, net als in een film. Pikzwart is het, los van de zilverkleurige barst die er dwars overheen loopt. Dronken ongelukje, maar dat is een ander verhaal. *Waarom belt hij nou niet?* Een onrustig gevoel heeft zich als een zwerm bijen in haar middenrif gevestigd en eist alle aandacht op. De stemmetjes in haar hoofd klinken steeds luider. *Hij vindt je niet leuk. Je hebt vast allemaal stomme dingen gezegd gisteren. Waarom zou hij jou kiezen, als hij iedere vrouw kan krijgen? Je bent vast gewoon een speeltje voor erbij.*

Zuchtend gooit ze haar telefoon in een hoek van de bank. Ze staart naar buiten, maar ziet niets. De dikke druppels die tegen de ramen slaan helpen ook niet echt. *Hoe kan dit nou, we hadden het zo leuk gisteravond?* Ze haat het als haar onzekerheid de overhand neemt en ze zichzelf compleet verliest. Ze zucht nog eens en haar gedachten dwalen af naar de vorige avond.

24 uur eerder

‘San, schiet eens op! Ik wil ook douchen!’

‘Joe, bijna klaar! Doe rustig!’

‘Als jij niet honderd uur in de badkamer zou zitten was ik zeker rustig. Kom nou!’

De badkamerdeur vliegt open en haar huisgenootje Sanne kijkt haar verbaasd aan. ‘Moet dat nou zo? Doe eens rustig joh, het is maar een date.’

‘Sorry, ik weet het. Ik vind het gewoon zo spannend. Wat als het een totaal fiasco wordt? Wat als hij niet eens komt opdagen? Wat als ik stink? Oh god... ik ga nú douchen!’

Sanne kijkt Lou meelevend aan. ‘Het komt wel goed schatje, echt. Kijk eens in de spiegel, je bent een prachtvrouw. Om over je lieve karakter nog maar te zwijgen. Hij mag in zijn handjes knijpen met jou. Jullie hebben al die tijd zo leuk geappt, maak je geen zorgen.’

Lou perst er een glimlachje uit en geeft Sanne een kus op haar wang. ‘Je hebt gelijk, ik ga me opfrissen en dan mag je mijn outfit keuren.’

Lou heet voluit Louise, maar zo noemt eigenlijk niemand haar nog. Ja oké, haar moeder als ze heel erg de fout in is gegaan, maar hoe vaak gebeurt dat nog als 25-jarige? Tevreden draait ze een rondje voor de spiegel. Het vrolijk gebloemde zomerjurkje valt perfect om haar ronde heupen en haar lange, blonde krullen dansen vrolijk om haar schouders. Ze trekt haar sneakers aan en pakt haar tas en sleutels. Sanne fluit goedkeurend als Lou haar kamer binnenstapt. ‘Dit kan hij niet weigeren, toch?’

Sanne lacht. ‘Hij zou echt een sukkel zijn als hij je laat schieten, dat is zeker. Waar gaan jullie eten?’

‘We hebben afgesproken bij de Struys en vanuit daar zien we wel. Mocht het een totale flop zijn, dan zitten we niet nog aan een 5 gangendiner vast.’ Lou geeft Sanne een knuffel en loopt naar de deur. ‘Ik app je straks wel even hoe het gaat, misschien moet je me wel komen redden!’

Het Vrijthof ligt er prachtig bij. Lou woont nu al een paar jaar in Maastricht en krijgt geen genoeg van de historie en de bijna buitenlandse sfeer die in de stad hangt. Over het plein slenteren stelletjes hand in hand door de zomerse avondzon, op weg naar een fijn cafeetje voor een borrel. Als Lou de deur van de Struys, het oudste café van de stad, openduw, ziet ze hem al zitten aan een tafeltje in de hoek. Gelukkig, hij lijkt op zijn foto, dat is al een pluspunt. Zijn steile, donkere haar valt over zijn voorhoofd en hij staart naar buiten. Tot zover ze kan zien is hij gespierd en goedgekleed. Een lichte jeans, blauwe sneakers en een lichtgroene polo. *Niet verkeerd...* Ze haalt diep adem en stapt op hem af.

‘Hoi!’

Hij schrikt op uit zijn gedachten en kijkt haar aan. ‘Hoi, Lou? Ik ben Wouter.’

Aarzelend staan ze tegenover elkaar. *Wat moet ik doen? Een knuffel? Een hand?* ‘Yes, that’s me!’

Hij buigt zich naar voren om haar een kus op haar wang te geven en op dat moment doet zij hetzelfde. Hun voorhoofden botsen oncharmant tegen elkaar. ‘Oeps!’

Lou lacht wat ongemakkelijk en gaat tegenover hem aan het tafeltje zitten. Uit het niets duikt er een ober naast haar op. Ze bestelt een glas witte wijn en Wouter neemt een biertje.

Na een paar seconden die een uur lijken te duren, beginnen ze tegelijk te praten.

‘Hoe gaat het met je?’

‘Kon je het makkelijk vinden?’

Ze beginnen te lachen. Het ijs is direct gebroken.

‘Jij eerst,’ zegt Wouter en hij kijkt haar stralend aan.

‘Ik woon al een paar jaar in de stad, op de Brusselsestraat, dus de Struys vinden was niet lastig. En jij? Woon je al lang in Maastricht?’

‘Geboren en getogen, een echte *Sjeng!*’ Wouter glundert van trots als hij dat zegt. Maastrichtenaren zijn trots op hun stad, dat is altijd mooi om te zien.

‘Wat leuk! Ik woon hier zo graag, ik denk ook niet dat ik ooit nog wegga.’ Lou voelt zich hier thuis, in het Bourgondische zuiden. Heel anders dan de drukke stad in het westen, waar ze opgroeide in een grote galerijflat. Terwijl ze dit zegt bedenkt ze dat het grappig is dat ze het hier in hun apps niet eerder over hebben gehad. Ze neemt een slok wijn en luistert naar Wouter die enthousiast vertelt over zijn liefde voor Maastricht.

Ze kletsen alsof ze elkaar al jaren kennen. Werk, vrienden, hobby’s: alles passeert de revue. Ze blijken nog meer gemeen te hebben dan hun Tinderprofielen op het eerste oog lieten zien. Na een uurtje, een paar glazen wijn en een paar biertjes besluiten ze om een hapje te gaan eten. Ook qua smaak zitten ze daar op één lijn: ze houden van de mediterrane keuken en kleine gerechtjes om te delen. Via de Platielstraat, de Wolfstraat en het Onze Lieve Vrouweplein lopen ze naar La Vaca in de Koestraat. In het straatje liggen veel leuke barretjes en restaurantjes en er hangt een fijne sfeer. De terrassen zijn gevuld en het geluid van bestek op servies vermengt zich met vrolijk gepraat en gelach. Een feestje voor de echte Bourgondiër. Om over de geuren die door de lucht zweven nog maar te zwijgen.

Ze hebben geluk, er is nog een tafeltje vrij op het terras. Dan kunnen ze lekker eten, kletsen én mensen kijken. Lou vindt het alle drie even fijn, maar geniet vooral van kijken naar de continue parade van toeristen, Maastrichtenaren en studenten die voorbij trekken.

‘Dit vind ik zó leuk! Kijk wat er allemaal voorbij komt hier.’

‘Ja, het is hier nooit saai. Niet meteen kijken, maar zo meteen komt er echt leuk vermaak voorbij op 9 uur.’

Subtiel draait Lou haar hoofd naar links en moet haar best doen om een lachstuip te voorkomen. Een chique geklede vrouw probeert zo elegant mogelijk over de kinderkopjes te paraderen. Onmogelijk, zo blijkt. Ze lijkt eerder op een giraf die iets te veel limoncello heeft gedronken. Ze kijkt Wouter aan en ziet dat hij hetzelfde denkt. Hoe hard ze ook hun best doen, er is geen houden aan. Ze schateren het uit.

‘En dat,’ zegt Lou, ‘is de reden waarom ik altijd op sneakers loop.’

Als ze even later genieten van een goddelijke risotto en een tafel vol lekkere spiesjes, salade en groenten, leunt Lou tevreden tegen haar stoelleuning. ‘Dit is het leven, vind je ook niet?’

Wouter grijnst. ‘Zeker weten. Een prachtige vrouw, heerlijk eten, goede wijn en genoeg entertainment dat voorbij trekt: mij hoor je niet klagen!’

‘Heb je vaker Tinderdates?’ Het is eruit voor Lou er erg in heeft. *Shit, toch maar iets rustiger met de wijn.* Ze voelt een blos omhoog kruipen vanuit haar nek.

Als Wouter haar ongemak al opmerkt, laat hij het niet blijken. ‘Af en toe. Maar eerlijk gezegd vind ik het maar gedoe. Je wilt niet weten hoe vaak ik na 1 date al het idee had dat ik de volgende ochtend mee naar mijn toekomstige schoonouders moest. En aan de andere kant, vrouwen klagen vaak dat mannen ze *ghosten*, maar zijn er zelf ook heel goed in.’

‘Maar toch gaf je mij een *like* en waren we een *match*?’

‘Touché! Ik verveelde me na mijn werk, dus dacht: even een rondje Tinder kan geen kwaad. Jij kwam als eerste voorbij en trok mijn aandacht. Al was het al omdat er geen Snapchat-filter over je foto heen lag, heel verfrissend.’ Hij grinnikt.

‘Ja joh, daar begin ik niet aan hoor. Ik begrijp ook echt niet waarom vrouwen dat doen. Ik bedoel, iedere pannenkoek ziet dan in het echt toch dat je er anders uitziet? Dan kun je maar beter direct duidelijkheid geven. Scheelt je ook nog eens een hoop teleurstelling achteraf.’

‘Eens! En jij? Heb jij veel dates gehad?’

‘Je bent de tweede. De vorige is een halfjaar geleden en daarna was ik ook meteen genezen.’ De gedachte aan die date bracht Lou meteen terug in de tijd.

Hij heette Jurriaan en ze hadden een tijdje gechat en daarna, heel old school, gemaild. In zijn mails was hij grappig, leuk en spontaan. Ze besloot met hem af te spreken op een

zaterdagmiddag, in een andere stad. Het eerste zodat ze makkelijk met een smoesje weg kon en het tweede om te voorkomen dat ze bekenden tegenkwam. Dat bleek ook hard nodig. Al toen ze hem ontmoette op het station in Sittard wist ze: dit wordt 'm niet. Hij droeg een lila overhemd en een spijkerjasje uit het jaar 0. En het luchtje wat hij droeg benam haar de adem, en dan niet op een *Fifty Shades of Grey* manier... Oppervlakkig? Misschien. Maar Lou haar intuïtie zat er zelden naast. Ze liepen naar de Markt en ploften neer op een terras, waar ze wat kletsten. Nadat hij uitvoerig vertelde dat hij elke vrijdag frietjes at bij zijn ouders, omdat hij anders toch maar wat achter de computer zat, werd haar onderbuikgevoel bevestigd. Lou was zelf sociaal en zelfstandig en vond het belangrijk om haar leven zo leuk mogelijk te maken. Een man die het woord passief bijna had uitgevonden paste daar echt niet bij. Dat hij zichzelf in de eerste instantie veel anders had gepresenteerd vond ze ook niet echt tof. Ze deed alsof haar hernia weer opspeelde (die had ze eerder al subtiel genoemd) en maakte zo snel als ze kon een eind aan de date, waarna ze opgelucht weer in de trein stapte.

'Joehoe, Lou, ben je er nog?'

'Oh sorry, ik dwaalde even af naar die date.' Ze vertelt hem vervolgens in geuren en kleuren het hele verhaal en besluit met haar conclusie dat ze graag een man naast zich heeft die zijn eigen leven ook zo leuk mogelijk maakt.

'Dat snap ik helemaal! Ik hoef echt niet elke dag op stap, maar een beetje gezelligheid is welkom.'

'Precies, we zijn nog te jong om achter de computer...eh...geraniums weg te kwijnen, toch?'

En zo zitten ze nog heel wat uurtjes op het terras, terwijl de wijn rijkelijk vloeit en ze niet uitgepraat raken. Lou kan haar geluk niet op. Zou het dan nu echt een keer raak zijn? Wouter is een charmante, gezellige man. Hij vertelt de ene na de andere anekdote over zijn werk als consultant en Lou ligt regelmatig dubbel van het lachen. Zelf werkt ze al een paar jaar als marketeer bij een groot bedrijf en ze weet precies welke intriges zich afspelen in de kantoortuin.

Wanneer ze iets na middernacht de rekening gepresenteerd krijgen, omdat het restaurant gaat sluiten, voelt het alsof ze er pas net zitten.

'Wat doen we?' vraagt Wouter. 'Zullen we nog ergens een drankje doen?'

Lou voelt dat haar hoofd al gevuld is met watten door de heerlijke wijn, maar stemt toch in. Als het aan haar ligt duurt deze date nog héél lang.

'Mooi, dan gaan we naar...' Wouter maakt zijn zin niet af, omdat zijn telefoon gaat. Op het scherm verschijnt een foto van een razendknappe brunette. 'De Liefste belt' staat er.

Lou wil niet onbeleefd zijn, maar ze ziet toch wat er op Wouters scherm gebeurt. In één klap is ze nuchter. Ja hoor, het zal weer niet zo zijn. Hoe kon ze zo stom zijn om er weer met open ogen in te trappen.

Wouter merkt haar blik niet op en lijkt in zijn eigen gedachten verzonken. Dan zegt hij: 'Ik moet deze even nemen, sorry.' Hij loopt een paar passen bij haar weg. Druk gebarend praat hij in de telefoon. Hij wrijft een paar keer vermoeid over zijn voorhoofd.

Lou weet niet wat ze moet doen. Blijven staan? Weglopen? Op haar schouder zit aan de ene kant een duiveltje dat roept dat dit de zoveelste teleurstelling in de liefde is. Aan de andere kant zit het engeltje dat haar vertelt dat niets is wat het lijkt en dat ze gewoon geduld moet hebben. Nog voor ze een besluit kan nemen, staat Wouter weer voor haar neus.

'Sorry, dat was onbeleefd van me, maar ik kon het telefoontje niet negeren. Ga je mee? Ik dacht eraan om even naar de Platielstraat te gaan?'

Lou weet niet wat ze moet zeggen. Ze wil niet als een hysterica overkomen en meteen achterdochtig worden. Maar als er toch 'De Liefste' op zijn scherm staat, terwijl hij met een andere vrouw op date is, mag ze toch wel vragen wat er aan de hand is?

'Hé, Lou, gaat het?'

Ze kiest eieren voor haar geld en knikt. 'Ja hoor, de wijn doet zijn werk denk ik, maar het gaat alweer. Alles oké bij jou?'

'Yup, dat was niks bijzonders. Kom, we gaan.'

Even later staan ze aan de bar in een stampvolle Twee Heeren. Ze komen allebei bekenden tegen, lachen en dansen en het voorval met het telefoontje is gauw vergeten. Als ze na sluitingstijd naar buiten rollen hebben ze allebei rode wangen. Iets onzeker staan ze tegenover elkaar.

'Zal ik met je meelopen naar huis?' vraagt Wouter voorzichtig.

'Ja graag, ik vind het nog altijd niet fijn om alleen over straat te gaan, ook al is het maar een klein stukje.'

Zwijgend steken ze het Vrijthof over, dat nu een stuk leger is dan toen ze een paar uur daarvoor aankwam. Het zwijgen is niet ongemakkelijk, integendeel. Het is een warme zomeravond en Lou ademt diep in. 'Ik kan hier zo van genieten, die zwoele zomerlucht. Het doet me denken aan zomervakanties in Zeeland, waarbij we 's avonds nog op stap gingen in het dorp of de plaatselijke disco.'

'Ik ben ook echt een zommens, heerlijk. Zeker als ik in zulk mooi gezelschap ben.'

Hij weet wel hoe hij moet flirten.

Voor Lou er erg in heeft staan ze stil en neemt Wouter haar gezicht in zijn handen. 'Lou...' begint hij. 'Ik heb echt een waanzinnig fijne avond gehad. Jij ook?'

Lou knikt. Ze wacht op een 'maar', want die komt meestal in dit soort situaties.

Wouter gaat verder. 'Maar...' begint hij.

Zie je nou wel, daar gaan we...

'Ik kan nu echt geen seconde langer wachten om je te kussen, als je dat goed vindt tenminste.'

Een zucht van opluchting vliegt uit Lou haar mond. Ze kan alleen maar stilletjes knikken en ziet zijn mond langzaam dichterbij komen. Hun lippen raken elkaar en Lou voelt dat haar

knieën beginnen te knikken. Hun kus wordt steeds intenser en ze vergeet de wereld om haar heen.

Ze weet niet hoelang ze daar zo staan. Een minuut? Een kwartier? Een groepje dronken studenten dat voorbij loopt begint te joelen en te fluiten en ze verbreken met tegenzin hun kus. Ze kijkt vanonder haar wimpers naar hem op. Hij is net een kop groter en dat geeft haar een fijn en veilig gevoel.

Hij lacht lief naar haar en pakt haar hand. 'Kom, we gaan.'

Terwijl ze daar zo samen over de kinderkopjes naar haar huis lopen, voelt ze zich geliefd en gelukkig. Ze wil niet op de zaken vooruit lopen, maar dit zou toch echt weleens raak kunnen zijn. Als ze voor haar huis staan, zoekt ze in haar tas naar de huissleutel.

'Dankjewel voor de fijne avond Lou, ik heb echt genoten.'

'Ik ook,' zegt ze en dan weet ze niet zo goed wat ze verder nog moet zeggen. Even twijfelt ze of ze het telefoontje van eerder nog moet aanhalen, maar besluit om het niet te doen.

Wouter lijkt ook ergens over te twijfelen en schraapt dan zijn keel. 'Vind je het goed om nog een keer af te spreken?'

'Zeker leuk! Volgens mij zijn we nog niet uitgepraat.'

'Dat denk ik ook niet. Ik bel je morgen, goed? Slaap lekker, schoonheid.'

Als Lou later in bed ligt, voelt het alsof ze droomt. Wat een fijne avond was dit. Ze kan niet wachten om Sanne morgen alles in geuren en kleuren te vertellen. Alleen dat telefoontje blijft in haar achterhoofd hangen. Ze wil echt uitgaan van het positieve, maar je zet niet zomaar iemand als 'De Liefste' in je telefoon, toch? Veel tijd om erover na te denken is er niet, want door alle wijntjes valt ze als een blok in slaap.

De geur van verse koffie kriebelt in haar neus, maar wordt meteen afgestraft door haar maag die protesteert. Om nog maar te zwijgen van het leger Duracellkonijnen dat een marcheerwedstrijd houdt in haar hersenpan. Met moeite doet ze haar ogen open en kijkt recht in het frisse gezicht van Sanne.

'Goedemorgen schone slaapster, *rise and shine*, ik wil ALLES weten!'

Lou kreunt en gaat voorzichtig rechtop zitten. Ze duwt een kussen in haar rug en leunt ertegenaan. 'Eerst drinken,' mompelt ze.

Sanne houdt een glas water voor haar en stopt 2 paracetamolletjes in haar hand. 'Eerst dit en dan ga je praten, vrouw!'

Lou neemt de tabletjes en drinkt gulzig haar glas leeg. Zo, dat is beter. 'Nou, het was heel leuk,' begint ze. 'Hij was galant, charmant en geïnteresseerd. Heeft humor, vertelt leuke verhalen en maakt ook nog regelmatig complimenten.'

'Maar...?'

‘Maar, er gebeurde iets gek. Net toen we weggingen bij La Vaca ging zijn telefoon. De naam van de beller was ‘De Liefste’ en dat was ook nog eens een bloedmooie brunette.’ Lou zucht mistroostig. ‘Het voelt gewoon raar. Straks heeft hij een vriendin. Maar aan de andere kant: toen we later in de Twee Heeren waren, kwamen we genoeg bekenden van ons allebei tegen. Niemand leek het raar te vinden dat we op date waren en niemand repte over een eventuele vriendin.’

‘Heb je het aan hem gevraagd?’

‘Nee, dat durfde ik niet. Toen hij me thuisbracht, vroeg hij of ik nog eens wilde afspreken. Hij zou me vandaag bellen.’ Lou pakt haar telefoon en ziet dat het bijna twaalf uur is. Behalve een appje van haar moeder over een cadeau voor haar tante, heeft ze geen berichtjes.

‘Hé, niet zo sip. De dag is nog lang. Beloof je me wel dat je hem ernaar vraagt? Ik weet hoe dat koppie van jou werkt, straks zit je alleen maar te piekeren om niks.’

Lou knikt. ‘Beloofd. En geef me nu die koffie maar!’

De hele dag heeft Lou haar telefoon geen seconde uit het oog verloren. Nadat ze een beetje uitgekaterd was, liep ze met Sanne de stad in voor een shoppingsessie en een uitgebreide lunch. Nu zit ze op de bank met Emily in Paris, maar echt kijken doet ze niet. Keer op keer speelt ze de film van gisteravond af. Het kletsen, het eten, de kus... Oh, de kus! Dat was echt geen ‘Dronken met een wildvreemde tongen in een hoekje-kus’, maar een ‘Ik vind jou heel leuk-kus’. Hallo, dat onderscheid kan ze echt wel maken na een paar jaar op de datingmarkt.

Rond elf uur besluit ze dat ze zichzelf genoeg getergd heeft. Ze maakt haar gezicht schoon, poetst haar tanden en kruipt in bed. Morgen weer een dag.

PLING

Hé schoonheid! Waar moet ik beginnen? Ik ben een ontzettende eikel...

Lou schrikt wakker van het geluid van haar telefoon. Normaal staat dat nooit aan, maar nu ze geen enkel berichtje of appje van Wouter wil mislopen, heeft ze het volume voluit gezet. Ze leest de eerste regels op haar startscherm en de moed zakt haar in de schoenen. Hoe laat is het eigenlijk? Half 3? Met trillende vingers opent ze het berichtje.

Hé schoonheid! Waar moet ik beginnen? Ik ben een ontzettende eikel, omdat ik heb beloofd je te bellen en dat niet heb gedaan. Het spijt me dat ik je niet heb gebeld vandaag. Er kwam overdag iets tussen en vervolgens rolde ik zo een stapavond met de mannen in. Jezus, het klinkt wel als een slap excuus zo. Maar goed, ik wilde je zeggen dat ik je niet vergeten ben. Ik bel je morgen. Beloofd. X

Lou leest het berichtje nog drie keer. Wat moet ze hier nou weer mee? Hij denkt wel aan haar, maar pas om half 3 's nachts. Waarschijnlijk met de nodige biertjes achter de kiezen. Wel knap hoe hij zonder fouten kan appen op dit tijdstip. Ze legt haar telefoon zuchtend op haar nachtkastje en draait zich om. Dankzij de kater van gister is ze zo moe, dat ze meteen als een blok in slaap valt.

De volgende ochtend staat Lou een stuk frisser op dan de dag ervoor. Na een uitgebreid ontbijtje en een warme douche klopt ze op Sannes deur. 'Wat ga jij vandaag doen?'

'Ik wilde eigenlijk de hele dag romcoms kijken op Netflix, doe je mee?'

'Goed plan! Wouter appte me vannacht nog, dus ik kan wel wat afleiding gebruiken.'

'Wat stuurde hij? Laat zien!' Sanne pakt de telefoon van Lou aan en leest het berichtje.

'Hmm, dat is wel positief toch? Hij klinkt oprecht.'

'Eerst zien, dan geloven!' roept Lou vanaf de gang. 'Ik loop even naar de Ap voor wat lekkere snacks en dan kunnen we beginnen.' Ze trekt haar sneakers aan, pakt haar sleutels en loopt de deur uit. In de supermarkt gooit ze al het lekkers waar ze trek in heeft in haar mandje. Chocolade, cookiedough-ijs, wijn, chips. Net voor ze naar de kassa loopt, hoort ze een bekende stem. Wouter. Ze blijft stokstijf staan en gluurt voorzichtig om de hoek van het gangpad. Het is hem inderdaad. Naast hem staat een brunette. Niet zomaar een brunette, maar 'De Liefste'. Shit. Lou ziet dat de brunette haar hand bezitterig op Wouters arm legt en hem pruilend aankijkt.

'Ah, toe, ik mag toch wel chocola?' Ze trekt alle klinkers extra lang door voor een dramatisch effect.

Wouter schudt haar hand geïrriteerd van zijn arm. 'Kappen nou Sas, ik heb hier echt geen zin in nu.'

Net voor Wouter zich omdraait en haar kan zien, schiet Lou naar achter en snelt naar de kassa. Ze rekent de boodschappen af en weet niet hoe snel ze de winkel uit moet komen. Ze valt bijna van de trapjes bij de ingang en rent naar buiten.

Als ze even later thuiskomt, doet ze in één adem verslag van wat er zojuist gebeurde.

'Rustig, Lou. Je zegt zelf altijd dat niets is wat het lijkt. Dus haal even adem en ga zitten. Dan pak ik wat lekkers en kijken we een film.'

Lou doet braaf wat Sanne haar opdraagt en zakt op de bank. Haar hoofd draait overuren,

een overvol krijssparadijs vol hysterische kleuters is er niks bij. Het engeltje en duiveltje strijden om haar aandacht en bestoken haar met argumenten en speculaties. Net als ze een kussen op haar hoofd wil drukken om het gepieker te dempen klinkt er een geluid.

PLING

Hé Lou, daar ben ik dan! Wat ben je aan het doen? Heb je zin om zo een stukje te wandelen? X

Sanne loopt net de woonkamer van hun gedeelde appartement in met een dienblad vol lekkers, als ze Lou haar gezicht ziet. 'Wat is er? Gaat het?'

'Hij heeft geappt,' stamelt Lou. 'En hij wil gaan wandelen. Nu.'

'Nou, waar wacht je dan nog op? Hup, terug appen en gaan!'

Hé Wouter, ja leuk! Ik wilde net een romcom gaan kijken, maar een wandeling is nog leuker met dit mooie weer. Waar spreken we af? X

Ik kom je zo ophalen, oké?

Oké, tot zo!

Alsof ze door een wesp is gestoken vliegt Lou overeind en rent naar de spiegel. 'Oh nee, ik zie er niet uit! Ik moet m'n haar doen. Wat moet ik aan? San, help!'

Sanne loopt lachend naar haar toe. 'Rustig, Loutje, niks aan de hand. Hier, trek dit roze jurkje aan met deze sneakers, dat staat je super. Doe je haar in je knot. Een beetje mascara op en een zonnebril en je bent klaar om te gaan.'

Tien minuten later gaat de bel. Als Lou opendoet, kijkt ze in het stralende gezicht van Wouter, die er weer uitziet om op te eten. Met zijn donkerblauwe korte broek, witte sneakers en lichtblauwe polo kan hij zo in een reclame voor dure vakanties aan de Franse Riviera. 'Hoi!' Lou geeft Wouter voorzichtig een knuffel.

'Hé schoonheid, wat zie je er mooi uit.' Hij houdt haar nog iets langer vast. 'Zullen we?'

Even later lopen ze door het stadspark en Wouter vertelt uitvoerig over zijn avonturen van de vorige avond. 'Ja, dus je snapt dat het niet helemaal handig was om je toen nog te bellen,' besluit hij lachend.

'Ik ben je nog altijd dankbaar voor dat inzicht op dat late uur,' zegt Lou. 'Maar wat was er overdag? Je zei dat er iets tussenkwam, niets ernstigs hoop ik?'

Even aarzelt Wouter. 'Ja, ehm, er was iets in de familiesfeer wat ik moest oplossen. Toen ik daar eenmaal klaar mee was, was het al tijd voor mijn afspraak met mijn vrienden. En ik wilde je niet even snel tussendoor bellen. Niet zo handig van me, want ik had je beter gewoon toen al even kunnen appen of bellen. Sorry.' Hij stopt en draait zich naar haar toe.

'Ik vind je echt heel leuk, Lou. De afgelopen 36 uur heb ik nergens anders aan gedacht.

Een beetje overrompeld door deze bekentenis staat Lou hem aan te kijken. 'Ik vind jou ook heel leuk,' bekennt ze. 'Maar ik wil je wel nog wat vragen.'

'Jij mag alles van me weten.'

'Alles?'

'Ja hoor, zelfs mijn pincode als je het lief vraagt.'

'Wil je me dan vertellen wie 'De Liefste' is die je belde en waarmee je in de supermarkt was vanochtend?'

Ze ziet een schaduw over zijn gezicht trekken. *Shit, hij heeft dus echt een vriendin. Shitterdeshitterdeshit.*

Net als ze denkt dat hij nooit meer gaat praten, schraapt hij zijn keel.

'Vroeg of laat zou je er toch wel achter komen,' begint hij zijn verhaal. 'Die brunette is mijn zusje Sasja. Ze is twee jaar jonger dan ik en we zijn altijd twee handen op één buik geweest. Ze was altijd heel fanatiek in paardrijden en haar hele leven draaide om haar paard Starlight. Een paar jaar geleden is ze tijdens een rit in het bos gevallen. Ze heeft toen hersenletsel opgelopen, waardoor ze nooit meer de oude is geworden. Ze heeft veel aandacht en zorg nodig en die probeer ik haar, samen met mijn ouders, zo veel mogelijk te geven. Ze gedraagt zich door haar aandoening als een kind van 10. Ik had niet door dat ze zichzelf in mijn telefoon had gezet als 'De Liefste', tot ze me vrijdagavond belde. Ik wist me geen houding te geven, dus dacht ik: ik zeg gewoon niks, dat waait wel over. Stom, ik weet het. Sorry, Lou, ik had het je meteen moeten vertellen. Het is soms gewoon... ik ben zo veel met Sas bezig, dat het soms ook fijn is om er niet aan te denken en niet over haar te praten. Maar dan voel ik me ook meteen weer zo harteloos en schaam ik me voor die gedachte.'

Lou staart naar hem. Haar hart vult zich met liefde voor deze bijzondere man.

Hij kijkt haar onzeker en een beetje angstig aan. 'Zeg iets, Lou. Word boos, foeter me uit, maar doe iets.'

'Van alle scenario's die ik de afgelopen dagen heb afgespeeld, was dit er geen. Wat ben je een mooi mens, lieve Wouter.' Lou haar ogen vullen zich met tranen. 'Echt, ik was zo bang dat je weer één van die foute kerels was, die me aan het lijntje hield als projectje voor erbij. Toen ik jullie vanochtend in de winkel zag, wist ik het zeker. Het spijt me dat ik het je niet eerder heb gevraagd.'

'Nou dan staan we quitte en kunnen we onze excuses tegen elkaar wegstrepen. Kom hier jij.'

Hij neemt haar in zijn armen voor een kus die een heleboel zegt, maar bovenal: Ik vind jou de leukste van de hele wereld.

Einde